

Een begripvolle werkgever is goud waard

JOHNNY, (EX-)ECHTGENOOT VAN EEN PARTNER MET SCHIZOFRENIE

Johnny was 25 jaar samen met een vrouw met schizofrenie. Johnny nam zowel de zorg voor zijn partner, als voor hun drie zonen op zich. Niet evident. Gelukkig zorgden zijn werkgever en collega's ervoor dat hij alles kon combineren. Na een burn-out zette hij een punt achter zijn huwelijk. Nog steeds leidt hij vanaf de zijlijn het leven van zijn ex in goede banen.

Kort na de geboorte van hun derde kind werd bij de vrouw van Johnny schizofrenie vastgesteld. De bal ging aan het rollen toen ze steeds maar kleren kocht voor haar dochter. Hun drie kinderen zijn allemaal jongens.

Die zonen hebben het niet gemakkelijk gehad met hun moeder. Ze schaamden zich vaak voor haar gedrag en werden liever niet door hun moeder opgehaald op school. Die kwam soms in de zomer in winterkleren opdagen.

Waarom hij dan bij haar bleef? Die vraag kreeg Johnny meer dan eens van zijn ouders en familie. Ze begrepen zijn keuze niet en stonden er al zeker niet achter. Toch was het voor hem vanzelfsprekend. Johnny is altijd voor zijn vrouw blijven zorgen. Je bent getrouwd in goede én in slechte dagen, redeneerde hij. De periodes dat zijn vrouw opgenomen was, zorgden voor meer rust in huis.

Behalve de zorg voor zijn vrouw, kwamen ook het hele huishouden en de opvoeding van drie jongens bij Johnny terecht. Hij was toen kok bij het leger. Gelukkig was zijn werkgever enorm begripvol: hij kreeg veel faciliteiten en flexibiliteit op het werk.

Johnny mocht met de bus rijden. Die bus vervoert 's morgens en 's avonds de militairen tussen verblijfplaats en werk. Zijn kinderen mochten mee op de bus én Johnny mocht hen tijdens de rit wegbrengen naar of ophalen van school. Dankzij dit aanbod van zijn werkgever kon Johnny

alles combineren en had hij overdag tijd voor het huishouden.

Ook bij zijn collega's vond Johnny steeds een luisterend oor. En ze oordeelden niet. Dat is goud waard, zo'n werkgever en collega's.

Het volledige gezin draaide rond de moeder. Op één uitzondering na: in de zomer ging iedereen op kamp met de plaatselijke scouts. Johnny was kookouder en zijn vrouw kon mee. Na het kamp bleven de leiding en de kookploeg traditiegetrouw nog enkele dagen op het kampterrein. Aan die 'nakampen' heeft Johnny warme herinneringen. Ze vervingen de gezinsvakanties.

Na verloop van tijd en ondanks de goede wil en inspanningen van iedereen, zeiden de scouts dat het niet meer haalbaar was het hele gezin mee te nemen op kamp. Johnny begreep die beslissing. Het gezin vond even een alternatief in een vakantie aan zee met de caravan, maar de stress om voortdurend iemand in de gaten te moeten houden, woog uiteindelijk te zwaar door.

Het contact met Similes veranderde voor Johnny heel erg veel. Hij leerde er personen kennen met gelijkaardige ervaringen als die van hem en zijn gezin. Vooral in de partnerwerking van Similes vond hij een nieuwe vriendenkring, die hij soms zelfs een tweede familie noemt. Hier kon hij echt zijn verhaal kwijt.

Na 25 jaar voor zijn vrouw gezorgd te hebben, werd het Johnny uiteindelijk toch te veel. De voortdurende stress en zorgen eisten hun tol. Het was een moeilijke beslissing, maar Johnny zette een punt achter zijn huwelijk, intussen een vijftal jaar geleden. Toch blijft hij zich verantwoordelijk voelen voor zijn ex-partner. Als je zo lang voor iemand gezorgd hebt, kan je daar niet zomaar mee stoppen. Het verantwoordelijkheidsgevoel blijft. Via zijn kinderen volgt hij haar, vanaf de zijlijn, nog altijd op. Gelukkig kan hij hierbij rekenen op het begrip van zijn nieuwe vrouw.

Als je hem vraagt hoe hij dit zo lang heeft kunnen volhouden, antwoordt Johnny dat hij een band voelde met zijn ex. Hij wou ook dat zijn kinderen oud genoeg waren om zijn beslissing te begrijpen. Die zijn inmiddels alle drie volwassen en hebben geen eenvoudige jeugd gehad. Soms vragen ze aan hun vader hoe hij zijn huwelijk zo lang heeft kunnen volhouden.

Johnny is ook met de motor beginnen rijden, een passie die hij deelt met een van zijn zonen. Samen maken ze graag lange ritten. De wind, het gevoel van vrijheid, doet hen allebei deugd en maakt hen even zorgeloos.

Tip van Johnny
"Oordeel niet over het leven van andere mensen. Maar help om de situatie te vergemakkelijken. Mijn werkgever heeft dat zeer goed begrepen."

"Ik was kok in het leger. Mijn baas stelde voor dat ik met de bus zou rijden. Elke ochtend haalde ik de collega's op en 's avonds bracht ik hen naar huis. Mijn kinderen nam ik mee. Zo kon ik hen elke dag zelf naar school brengen en weer ophalen."

